

1 članu 5 Statuta Suda, uključujući progon, istrebljenje, ubistvo, mučenje,
2 nehumana dela i deportaciju.

3 Tužilaštvo tvrdi da su zločine navedene u Optužnici počinile srpske
4 snage nad Hrvatima i drugim nesrpskim stanovništvom u onim krajevima Hrvatske
5 koji su se nazivali Autonomna Oblast Krajine, tzv. SAO Krajina, koja je kasnije
6 postala Republika Srpska Krajina ili, skraćeno, RSK. Navodi se da su ovi zločini
7 počinjeni u periodu od avgusta 1991. do 1995. godine.

8 Snage za koje se tvrdi da su bile umešane obuhvataju, između ostalog,
9 jedinice Jugoslovenske narodne armije - JNA, jedinice Teritorijalne odbrane - TO,
10 jedinice Ministarstva unutrašnjih poslove - MUP-a, SAO Krajine, odnosno RSK-a,
11 kao i Republike Srbije, te i paravojne snage.

12 Snage MUP-a su obuhvatale običnu policiju SAO Krajine i, kasnije, RSK-a
13 te tzv. miliciju Krajine. Tužilaštvo navodi da je uobičajeni naziv za te snage
14 MUP-a bio "Martićeva milicija".

15 Tužilaštvo tvrdi da su progoni obuhvatali sledeće zločine u osnovi:
16 istrebljenje i ubistvo više stotina Hrvata i drugih nesrpskih civila širom
17 teritorija SAO Krajine i RSK-a te, konkretno, u selima Hrvatska Dubica,
18 Cerovljani, Baćin, Saborsko, Poljanak, Lipovača, Škabrnja, Nadin i Bruška. Za
19 ova dela se navodi i da su počinjena tokom napada gore spomenutih snaga na ta

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

1 sela i ta područja. Navodi se da je više desetaka hiljada Hrvata i drugih
2 nesrpskih civila deportovano iz SAO Krajine i RSK-a na područja pod hrvatskom
3 kontrolom i u druge zemlje.

4 Štaviše, Tužilaštvo tvrdi da su Hrvati i drugi nesrpski civili
5 dugotrajno i rutinski zatvarani u zatočeničke objekte u kojima su se počinjavala
6 dela mučenja i okrutnog i nehumanog postupanja. Prema navodima u Optužnici,
7 javna i privatna imovina u SAO Krajini i RSK namerno je uništavana i pljačkana,
8 što se odnosi i na objekte namenjene religiji ili obrazovanju, te da su protiv
9 Hrvata i drugih nesrpskih civila uvedene restriktivne i diskriminirajuće mere.

10 Najzad, Tužilaštvo tereti Milana Martića odgovornošću za granatiranje
11 Zagreba do kojeg je došlo 2. i 3. maja 1995. godine.

12 Za svaku pojedinačnu tačku Optužnice Tužilaštvo tereti za individualnu
13 krivičnu odgovornost, i to na temelju člana 7(1) i člana 7(3) Statuta
14 Međunarodnog suda. Tužilaštvo posebno navodi da je Milan Martić učestvovao u
15 udruženom zločinačkom poduhvatu zajedno sa, među ostalima, Slobodanom
16 Miloševićem, Milanom Babićem, Radovanom Karadžićem, Ratkom Mladićem, Jovicom
17 Stanišićem, Frankom Frenkijem Simatovićem te s drugim imenovanim i neimenovanim
18 pojedincima, pripadnicima gore spomenutih snaga.

19 Tužilaštvo navodi da je zajednička svrha bila: "Prisilno uklanjanje
20 većeg dela hrvatskog, muslimanskog i drugog nesrpskog stanovništva s približno
21 jedne trećine teritorija Hrvatske i velikih delova Bosne i Hercegovine, i to sa

22

23

24

25

26

27

28

29

30

1 ciljem da ta područja postanu deo nove države pod srpskom dominacijom."

2 Drugim rečima, /prijevod engleskog transkripta: "navodna,"/ zajednička
3 svrha je bilo počinjenje zločina, deportacije i prisilnog premeštanja.

4 Tužilaštvo tvrdi da su svi zločini koji se navode u Optužnici bili u
5 okviru svrhe udruženog zločinačkog poduhvata i da je u svim relevantnim
6 periodima Milan Martić posedovao stanje svesti koje je neophodno za počinjenje
7 svakog od tih zločina. Alternativno, Tužilaštvo navodi da su zločini navedeni u
8 tačkama 1 do 9 i 12 do 19, odnosno zločini koji nisu deportacija i prisilno
9 premeštanje, bili prirodna i predvidljiva posledica izvršenja zajedničke svrhe.
10 Navodi se da je Milan Martić bio svestan da su takvi zločini mogući ishod
11 izvršenja ovog udruženog zločinačkog poduhvata.

12 Pretresno veće će se sada usredotočiti na samog optuženog. Milan Martić
13 je rođen 18. novembra 1954. godine u selu Žagrović na području kninske opštine u
14 Republici Hrvatskoj. Završio je Višu školu unutrašnjih poslova u Zagrebu da bi
15 prvo radio kao policajac u Šibeniku, a zatim kao niži policijski inspektor u
16 Kninu. S vremenom je unapređen u načelnika Stanice javne bezbednosti u Kninu.

17 Od 1991. godine do avgusta 1995. godine Milan Martić se nalazio na
18 različitim položajima u Vladi SAO Krajine i RSK-a, među ostalima: na položaju
19 ministra odbrane SAO Krajine, zamenika komandanta TO-a SAO Krajine, ministra
20 unutrašnjih poslova SAO Krajine, kao i RSK-a, te, početkom 1994., postao je
21 predsednik RSK-a.

22 Pretresno veće će sažeti u kratkim crtama, opisati političku pozadinu
23 događaja koji su relevantni za ovaj predmet. U Hrvatskoj se u aprilu i maju
24
25
26
27
28
29
30

1 1990. godine održavaju višestranački izbori na kojima Hrvatska demokratska
2 zajednica osvaja dve trećine mesta u Saboru. Na istim izborima Srpska
3 demokratska stranka dolazi na vlast u nekoliko opština, uključujući Benkovac,
4 Korenicu i Knin. Dana 25. jula 1990. godine u Srbu, severno od Knina,
5 konstituisana je srpska Skupština kao političko predstavničko telo srpskog
6 naroda u Hrvatskoj. Ta ista srpska Skupština proglašava suverenost i autonomiju
7 srpskog naroda u Hrvatskoj. Krajem avgusta i početkom septembra 1990. godine
8 Srbi održavaju referendum na kome je 97,7% glasalo za autonomiju Srba u
9 Hrvatskoj.

10 Dana 21. decembra 1990. godine opštine s područja severne Dalmacije i
11 Like proglašaju se u Kninu u Srpsku Autonomnu Oblast Krajine u jugozapadnoj
12 Hrvatskoj. Dana 22. decembra 1990. godine menja se hrvatski Ustav tako da
13 definiše Hrvatsku kao "nacionalnu državu hrvatskog naroda i državu pripadnika
14 drugih naroda ili manjina koji su njeni državljani".

15 U januaru 1991. godine SAO Krajina osniva regionalni Sekretarijat
16 unutrašnjih poslova u Kninu, a Milan Martić biva postavljen za sekretara
17 unutrašnjih poslova. Hrvatsku Vladu se izveštava da se hrvatski MUP više neće
18 smatrati nadležnim u SAO Krajini. Dana 27. juna 1991. godine Milan Martić biva
19 imenovan ministrom unutrašnjih poslova SAO Krajine. SAO Krajina postaje
20 Republika Srpska Krajina 19. decembra 1991. godine. Milan Martić se i dalje
21 nalazi na položaju ministra unutrašnjih poslova.

22 Dokazi izvedeni pred ovim Pretresnim većem pokazali su da je predsjednik
23
24
25
26
27
28
29
30

1 Srbije Slobodan Milošević otvoreno podupirao očuvanje Jugoslavije kao federacije
2 u čijem bi sastavu bila i SAO Krajina. Međutim dokazima je utvrđeno da je
3 Slobodan Milošević potajno nameravao stvoriti srpsku državu. Tu je državu
4 trebalo stvoriti osnivanjem paravojnih snaga i provociranjem incidenata kako bi
5 se stvorila situacija u kojoj bi JNA mogla da interveniše. U početku bi JNA
6 intervenisala kako bi razdvojila strane, no kasnije to bi činila radi
7 osiguravanja teritorija koji su bili predviđeni kao deo buduće srpske države.

8 Ovi su dokazi potkrepljeni dokaznim materijalom koji se odnosi na
9 događaje na terenu. Tokom proleća i leta 1991. godine na više je mesta došlo do
10 oružanih sukoba između policije SAO Krajine i hrvatske policije. Policija SAO
11 Krajine i druge snage takođe su izvršile upade i napade na nekoliko mesta sa
12 većinski hrvatskim stanovništvom, uključujući Lovinac, Ljubovo i Glinu.

13 Dokazi su pokazali da je JNA intervenisala tokom tih borbi kako bi
14 razdvojila ove dve strane. To se, međutim, menja 26. avgusta 1991. godine. Tog
15 dana 9. korpus JNA-a učestvovao je u napadu na većinski hrvatsko selo Kijevo
16 nedaleko od Knina, i to na strani milicije SAO Krajine i snaga TO-a. Napad je
17 usledio nakon ultimatumu koji je dao Milan Martić, a u kojem je izjavio sledeće:
18 "Vi i vaše rukovodstvo doveli ste odnose srpskog i hrvatskog stanovništva do
19 takvog stanja da je dalji suživot na našim srpskim teritorijama SAO Krajine
20 nemoguć."

21 Napad na Kijevo označava prekretnicu u ulozi koju je JNA imala u sukobu
22 u Hrvatskoj i od tog trenutka JNA učestvuje u napadima na većinski hrvatske
23
24
25
26
27
28
29
30

1 krajeve i sela zajedno sa snagama MUP-a SAO Krajine i TO. Od avgusta 1991. do
2 početka 1992. godine ove združene snage su napale nekoliko većinski hrvatskih
3 sela i područja, uključujući Hrvatsku Kostajnicu, Cerovljane, Hrvatsku Dubicu,
4 Baćin, Saborsko, Poljanak, Lipovaču, Škabrnju i Nadin. Dokazi pokazuju da su
5 napadi izvršeni radi povezivanja srpskih sela i krajeva preko nesrpskih
6 područja. Tokom tih napada nad nesrpskim su stanovništvom počinjena krivična
7 dela ubistva, razaranja, pljačke, zatočavanja, mučenja i okrutnog postupanja.

8 Dokazi jasno pokazuju da je rukovodstvo SAO Krajine i RSK-a, uključujući
9 i Milana Martića, podržavalo viziju Slobodana Miloševića o stvaranju države pod
10 srpskom dominacijom.

11 Početkom jula 1991. godine Milan Martić izjavljuje da milicija MUP-a SAO
12 Krajine "brani srpsku zemlju i srpsko nacionalno područje". Dana 19. avgusta
13 1991. godine Milan Martić izjavljuje da ne prihvata nikakvu autonomiju i da će
14 "teritoriji pod kontrolom policije i Teritorijalne odbrane Srpske Autonomne
15 Oblasti Krajine zauvek ostati srpski".

16 U decembru 1991. godine Milan Martić dalje izjavljuje da "niko nema
17 pravo srpskom narodu uskratiti pravo da živi u vlastitoj zemlji".

18 Taj plan povezivanja srpskih sela i krajeva nastavlja se tokom čitave
19 1992. godine s raznim oružanim sukobima i napadima, uključujući tzv. operaciju
20 "Koridor", odnosno vojnu operaciju koja je imala za cilj da poveže hrvatsku i
21 bosansku Krajinu sa Srbijom. U ovoj su operaciji učestvovala snage RSK-a pod

22

23

24

25

26

27

28

29

30

1 komandom, između ostalih, i Milana Martića.

2 Dana 14. juna 1993. na sastanku sa Cedricom Thornberryjem, direktorom za
3 civilne poslove zaštitnih snaga Ujedinjenih naroda, Milan Martić izjavljuje da
4 je "suživot Hrvata i Srba u jednoj državi nemoguć, i to zbog genocidne politike
5 Hrvatske". Dalje je rekao: "Želimo se podeliti na dve države."

6 Pretresno veće primećuje da je otprilike u ovo isto vreme Milan Martić
7 rekao u izjavama za medije da hrvatskom stanovništvu u Kninu ne može da
8 garantuje bezbednost. Dana 21. januara 1994. godine, tokom predizborne kampanje
9 za predsedničke izbore u RSK-u, Milan Martić izjavljuje da će "ubrzati proces
10 ujedinjenja" te da će "predati palicu našem svesrpskom vođi Slobodanu
11 Miloševiću".

12 Stoga je jasno da je Milan Martić podupirao ciljeve stvaranja
13 jedinstvene srpske države i da je svo vreme zagovarao taj cilj i radio na
14 njegovom ostvarenju.

15 Pretresno veće smatra da, sam po sebi, cilj ujedinjavanja s drugim
16 nacionalno sličnim geografskim područjima ne predstavlja zajednički cilj u
17 smislu pravnih odredbi o udruženom zločinačkom poduhvatu iz člana 7(1) Statuta
18 Međunarodnog suda. Međutim, Pretresno veće zaključuje da postojanje namere da se
19 jedinstveni teritorij ostvari kroz počinjenje zločina koji su navedeni u Statutu
20 može biti dovoljno da bi se to smatralo udruženim zločinačkim poduhvatom.

21 Pretresno veće je posebno uzelo na znanje činjenicu da su napadi na
22 pretežno hrvatska područja tokom jeseni 1991. i početkom 1992. godine sledili
23 opštenito sličan obrazac, a to je da se određeno područje ili selo granatiralo,

24

25

26

27

28

29

30

1 a zatim bi u njega ušle naoružane kopnene jedinice. Nakon jenjavanja borbi
2 usledilo bi ubijanje i nasilje nad nesrpskim civilnim stanovništvom koje nije
3 uspelo da pobegne. Uništavane su kuće, crkve i imovina, i postojala je
4 rasprostranjena praksa pljačkanja u okviru prisilnog premeštanja.

5 Policija SAO Krajine i TO-a su u nekoliko navrata organizovali prevoz za
6 nesrpsko stanovništvo kako bi ih posve odstranili sa područja SAO Krajine te
7 prebacili na lokacije pod hrvatskom kontrolom. Nesrpsko stanovništvo se
8 sakupljalo i odvodilo u zatočeničke objekte, među ostalima i u centru Knina, da
9 bi ih se zatim s vremenom razmenilo i prebacilo na područja pod hrvatskom
10 kontrolom.

11 Tako se ona pretnja koja je bila jasno izražena u ultimatumu Milana
12 Martića u Kijevu i ostvarila na teritoriji SAO Krajine, i to činjenjem
13 rasprostranjenih i teških zločina. Time je stvorena atmosfera straha koja je
14 učinila nemogućim dalje prisustvo Hrvata i drugih nesrba u SAO Krajini.
15 Raspravno veće je stoga zaključilo da izmeštanje hrvatskog i drugog nesrpskog
16 stanovništva, koje je usledilo nakon tih napada, nije bilo tek puka posledica
17 vojnog delovanja, već njegov primarni cilj.

18 Ilustracije radi, Raspravno veće će opisati zauzimanje područja Hrvatske
19 Kostajnice i zločine koji su tamo počinjeni.

20 Tokom avgusta i septembra 1991. godine vodile su se intenzivne borbe na
21 pretežno Hrvatima naseljenom području Hrvatske Kostajnice. Sredinom septembra
22 1991. godine snage TO-a i MUP-a SAO Krajine zauzele su Hrvatsku Kostajnicu te je
23 odatle, kao i iz Bosanske Kostajnice u Bosni i Hercegovini, granatirano selo

24

25

26

27

28

29

30

1 Hrvatska Dubica i došlo je do povlačenja hrvatskih snaga. Tada su u Hrvatskoj
2 Dubici uspostavljenije snage TO-a i MUP-a SAO Krajine. U toj istoj operaciji
3 zauzeta su i obližnja sela Cerovljani i Baćin.

4 U septembru i oktobru 1991. godine spaljene su kuće Hrvata u Hrvatskoj
5 Dubici i susednom selu Cerovljani, i počelo je rasprostranjeno pljačkanje od
6 strane TO-a, milicije Krajine, JNA-a i lokalnih Srba. Lokalni Hrvati su zatočeni
7 i izloženi zlostavljanju, a srpske snage su ih koristili i kao žive štitove. Srbi
8 su se uselili u napuštene kuće izbeglih Hrvata.

9 Ujutro 20. oktobra 1991. godine, kamion sa oznakama milicije SAO
10 Krajine, kojim su upravljali pripadnici TO-a i MUP-a SAO Krajine i koji je bio
11 pod njihovom kontrolom, pokupio je lokalne civile, koji su gotovo isključivo
12 bili Hrvati, i to pod izlikom da se u mesnoj vatrogasnoj stanici održava
13 sastanak. Ukupno je više od 40 civila dovedeno u tu vatrogasnu stanicu. Čuvala
14 ih je nekolicina naoružanih srpskih vojnika i nisu bili slobodni da napuste taj
15 prostor. Smena straže je bila svaka dva ili tri sata, a imena zatočenih su se
16 čitali sa neke liste kako bi se proverilo da neko ne nedostaje. Tokom tog dana
17 11 zatočenika je uspelo da pobegne ili su ih pustili jer su imali neke veze sa
18 Srbima.

19 Sledeći dan su vojnici odveli zatočeničke iz vatrogasne stanice u
20 Krečane, na rubu sela Baćin, na obali reke Une, i tamo ih ubili. Tela su im
21 zakopana u nekoliko grobnica, uključujući i masovnu grobnicu na toj lokaciji.
22 Pretresno veće je posetilo ovu lokaciju u sklopu obilaska relevantnih lokacija u
23 septembru 2006.

24

25

26

27

28

29

30

1   Gotovo identičan događaj zbio se u obližnjim Cerovljanima u oktobru
2 1991. godine, kada su naoružani Srbi okupili preostale hrvatske i druge nesrpske
3 civile pod izlikom održavanja nekog sastanka. Zatim su ih na jednu noć zatočili
4 u mesnoj zajednici. Jednu ženu su pustili jer je imala neke veze sa Srbima. Tela
5 nekolicine zatočenih u toj mesnoj zajednici kasnije su ekshumirana iz masovne
6 grobnice u Krečanima pored Baćina. Raspravno veće je takođe utvrdilo da su
7 preostali nesrpski civili iz Baćina takođe odvedeni u Krečane, gde su ubijeni.

8   Pretresnom veću je predočen znatan dokazni materijal o delovima progona
9 izvršenim nad nesrpskim stanovništvom. Raširena dela ubistva i nasilja,
10 zatočavanja i zastrašivanja, činjena su posvuda širom teritorije RSK-a od 1992.
11 do 1995. godine. Te su radnje počinili pripadnici snaga TO-a i MUP-a RSK-a, JNA,
12 kao i lokalni srpski stanovnici, a stvorile su takvu atmosferu prisile da
13 hrvatskim i drugim nesrpskim stanovnicima RSK-a nije preostajalo ništa drugo
14 nego da beže ili da ih snage RSK-a silom deportuju. U tom pogledu Pretresno veće
15 posebno obraća pažnju na dokaze da su snage MUP-a RSK-a usmeravale nesrpsko
16 stanovništvo prema sabirnim punktovima, odakle je organizovan prevoz na područja
17 pod hrvatskom kontrolom. RSK je od 1994. godine bila gotovo potpuno srpska.

18   Pretresno veće nalazi da su svi zločini koji se navode u Optužnici, s
19 izuzetkom istrebljenja u tački 2, počinjeni u SAO Krajini i RSK od avgusta 1991.
20 do 1995. godine, i to uključujući ubistvo, zatvaranje, mučenje, okrutno
21 postupanje, razaranje, između ostalog, i objekata namenjenih religiji, te

1 pljačka. Međutim Pretresno veće naglašava da ima incidenata u osnovi krivičnih
2 dela navedenih u Optužnici za koje Pretresno veće Milana Martića ne smatra
3 krivim. U tom pogledu, Pretresno veće upućuje na svoju presudu.

4 Kada je reč o istrebljenju, Pretresno veće podseća da ne postoji uslov
5 minimalnog broj žrtava i da se zločin može utvrditi akumuliranjem odvojenih i
6 međusobno nepovezanih slučajeva lišavanja života. Pretresno veće je posebno
7 razmotrilo dokaze da je lišavanje života koje se navodi u Optužnici počinjeno u
8 ograničenom vremenskom periodu i na ograničenom području. Međutim nakon što je
9 razmotrilo te faktore i sveukupne dokaze o slučajevima lišavanja života koji su
10 navedeni u optužbi za istrebljenje, Pretresno veće zaključilo je da, u ovom
11 slučaju, nije počinjen zločin istrebljenja putem akumuliranja.

12 Alternativno, Tužilaštvo je tvrdilo da lišavanje života počinjeno u
13 Krečanima pored Baćina predstavlja istrebljenje *per se*. Pretresno veće smatra da
14 je lišavanje života u Krečanima nesumnjivo bilo teške prirode, posebno ako se
15 uzme u obzir organizovan i bezobziran način na koji je, kao što to dokazi
16 pokazuju, počinjeno.

17 Međutim čak i ako se svi ti slučajevi uzmu u celini, Pretresno veće
18 smatra da se ne može smatrati da je počinjeno masovno lišavanje života. Drugim
19 rečima, lišavanje života u Krečanima pored Baćina ne ispunjava obeležje
20 masovnosti koje je potrebno za dokazivanje zločina istrebljenja.

21 Pretresno veće će sada razmotriti individualnu krivičnu odgovornost
22 Milana Martića. Pretresno veće nalazi da, u odnosu na tačke 3 do 14 te na tačku
23 1, progon, u meri u kojoj se ona odnosi na ove tačke, Milan Martić snosi

24

25

26

27

28

29

30

1 individualnu krivičnu odgovornost za učestvovanje u udruženom zločinačkom
2 poduhvatu prema članu 7(1) Statuta Međunarodnog suda.

3 Pretresno veće nalazi da se najkasnije od avgusta 1991. godine politički
4 cilj ujedinjavanja srpskih područja u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini sa Srbijom
5 radi stvaranja jedinstvenog srpskog teritorija sprovodio pomoću raširenih i
6 sistematskih oružanih napada na pretežno hrvatska i druga nesrpska područja te
7 pomoću dela kojima se vršilo nasilje i zastrašivanje. U SAO Krajini i RSK ova
8 kampanja nasilja i zastrašivanja hrvatskog i drugog nesrpskog stanovništva bila
9 je posledica stava koje je zauzelo rukovodstvo, a po kojima je suživot sa
10 Hrvatima i drugim nesrbima, prema rečima samog Milana Martića, "na našim srpskim
11 teritorijama SAO Krajine nemoguć".

12 Sprovođenje političkog cilja, a to je stvaranje jedinstvenog srpskog
13 teritorija, u ovim okolnostima zahtevalo je da se hrvatsko i drugo nesrpsko
14 stanovništvo prisilno odstrani iz SAO Krajine i RSK-a. Stoga Pretresno veće
15 nalazi da je utvrđeno van razumne sumnje da je zajednička svrha udruženog
16 zločinačkog poduhvata bilo stvaranje nacionalnog srpskog teritorija, i to
17 izmeštanjem hrvatskog i drugog nesrpskog stanovništva, kako se tereti u tačkama
18 10 i 11.

19 Dokazi utvrđuju da je rukovodstvo SAO Krajine i RSK-a, a posebno Milan
20 Martić, tražilo i dobilo značajnu finansijsku, logističku i vojnu podršku iz
21 Srbije. Ta je podrška dolazila iz MUP-a, iz službe Državne bezbednosti Srbije,
22
23
24
25
26
27
28
29
30

1 JNA-a i Republike Srpske u Bosni i Hercegovini. Milan Martić je izjavio da "on
2 lično nikada nije prekinuo tu saradnju" i da je postojala "dobra saradnja s
3 rukovodstvom Srbije, a naročito sa MUP-om".

4 Odnos sa Srbijom je, ustvari, bio toliko blizak da je policija SAO
5 Krajine uglavnom finansirana sredstvima i opremom iz Srbije. Podrška iz Srbije
6 stizala je tokom čitavog perioda koji je obuhvaćen Optužnicom. Jedan je svedok
7 čak opisao vojsku RSK-a i Vojsku Jugoslavije kao jednu te istu organizaciju,
8 samo smeštenu na dve odvojene lokacije.

9 Stoga Pretresno veće nalazi da su, među ostalima, Blagoje Adžić, Milan
10 Babić, Radmilo Bogdanović, Veljko Kadijević, Radovan Karadžić, Slobodan
11 Milošević, Ratko Mladić, Vojislav Šešelj, Franko Frenki Simatović, Jovica
12 Stanišić i Kapetan Dragan Vasiljković učestvovali u pospešivanju zajedničke
13 svrhe udruženog zločinačkog poduhvata.

14 Dokazi pokazuju da su kontakti Milana Martića s drugim članovima
15 udruženog zločinačkog poduhvata bili bliski i direktni. Rezultat toga je da je
16 SAO Krajini i RSK dana značajna finansijska, logistička i vojna podrška. Dokazi
17 jasno pokazuju da je Milan Martić aktivno radio s drugim sudionicima na
18 postizanju cilja ujedinjene srpske države, a to je nešto što je on, kao što je
19 već rečeno, javno izjavio u nekoliko navrata.

20 Taj cilj postigao je... taj cilj postigao je prisilnim uklanjanjem
21 nesrpskog stanovništva. Dokazima je utvrđeno da je Milan Martić bio jedna od

22

23

24

25

26

27

28

29

30

1 najvažnijih i najutjecajnijih političkih figura u Vladama SAO Krajine i RSK-a.
2 Kao ministar unutrašnjih poslova, Milan Martić imao je apsolutne ovlasti nad
3 MUP-om, uključujući ovlast da intervenira na nivou pojedinaca imenovanjem i
4 smjenjivanjem načelnika Stanica javne sigurnosti i da raspušta jedinice.

5   Dokazi pokazuju da je izmještanje hrvatskog i drugog nesrpskog
6 stanovništva u Kninu i okolici već počelo 1991. godine. Milan Martić doprinio je
7 tom izmještanju time što je podjarivao atmosferu straha svojim govorima u
8 medijima o tome kako on ne može garantirati sigurnost Hrvata. Povrh toga,
9 ultimatum koji je Milan Martić izdao u vezi s Kijevom krajem augusta 1991.
10 godine pokazuje način razmišljanja Milana Martića o Hrvatima i drugim nesrpskim
11 stanovnicima SAO Krajine.

12   Raspravno vijeće smatra da su već i sami razmjeri rasprostranjenih i
13 sveprisutnih zločina počinjenih nad nesrpskim stanovništvom morali te zločine
14 učiniti opće poznatim. Zločini počinjeni na teritoriju RSK-a čak su razmatrani
15 na sjednicama Vlade RSK-a. Dokazi također pokazuju da civilna policija
16 Ujedinjenih naroda obavijestila Milana Martića i MUP o velikom broju zločina
17 počinjenih na nesrbima. Ustvari, sam Milan Martić je izdao detaljna uputstva o
18 suradnji MUP-a s civilnom policijom Ujedinjenih naroda. Povrh toga Milan Martić
19 je 1993. na jednom sastanku sa Cedricom Thornberryjem, direktorom civilnim
20 poslovima u UNPROFOR-u, zahtijevao da Hrvati koji žele napustiti RSK potpišu
21 izjave da na njih nitko nije izvršio pritisak da odu. Prema tome nema apsolutno
22 nikakve sumnje da je Milan Martić doista znao da nesrpsko stanovništvo odlazi

23
24
25
26
27
28
29
30

1 kao rezultat atmosfere prinude i rasprostranjenih djela nasilja i zastrašivanja
2 u SAO Krajini i RSK.

3 Međutim usprkos ogromnoj količini dokaza o zločinima počinjenim na
4 cijeloj teritoriji SAO Krajina i RSK, Raspravnom vijeću predočeni su dokazi o
5 tek nekoliko primjera kad je Milan Martić intervenirao da kazni pripadnike MUP-a
6 koji su se zločinački ponašali. Raspravno vijeće može samo zaključiti da se
7 Milan Martić namjerno suzdržao od toga da intervenira protiv počinioca takvih
8 zločina.

9 Raspravno vijeće je stoga zaključilo da je Milan Martić namjeravao
10 prisilno izmijesiti hrvatsko i drugo nesrpsko stanovništvo iz SAO Krajine i RSK-a
11 i da je aktivno sudjelovao u sprovođenju u djelo zajedničke svrhe udruženog
12 zločinačkog poduhvata da se stvori ujedinjena srpska država tim prisilnim
13 uklanjanjem hrvatskog i drugog nesrpskog stanovništva.

14 Raspravno vijeće je zaključilo da zločini počinjeni nad nesrpskim
15 stanovništvom, osim deportacije i prisilnog premještanja, spadaju van zajedničke
16 svrhe udruženog zločinačkog poduhvata. Međutim Raspravno vijeće podsjeća da je
17 Milan Martić bio svjestan toga da je nesrpsko stanovništvo izloženo
18 rasprostranjenim i sistematskim zločinima, uključujući ubojstva, protupravna
19 zatočenja, premlaćivanja u zatočeništvu i krivična djela protiv imovine, kao
20 rezultat atmosfere prinude u SAO Krajini i RSK. Raspravno vijeće smatra da je ta
21 atmosfera stvorena i održavana djelima Milana Martića i drugih članova udruženog
22 zločinačkog poduhvata. Raspravno vijeće stoga nalazi da su ti zločini za Milana
23
24
25
26
27
28
29
30

1 Martića bili predvidljivi.

2   Nadalje, u dokazima se tek letimično spominje da je Milan Martić
3 poduzimao mjere da takve zločine spriječi ili kazni. Ustvari, usprkos ogromnoj
4 količini dokaza o razmjerima i težini zločina nad nesrpskim stanovništvom, Milan
5 Martić ustrajao je u ostvarivanju zajedničke svrhe udruženog zločinačkog
6 poduhvata. Prema tome Raspravno vijeće smatra da je dokazano van razumne sumnje
7 da je Milan Martić hotimice preuzeo rizik da bi zločini, za koje je zaključeno
8 da spadaju van zajedničke svrhe, mogli biti počinjeni nad nesrpskim
9 stanovništvom. Raspravno vijeće je stoga utvrdilo da Milan Martić snosi
10 individualnu krivičnu odgovornost po členu 7(1) Statuta za točke 3 do 14 i točku
11 1, progon, u onoj mjeri u kojoj se ona odnosi na te točke.

12   Raspravno vijeće sada prelazi na napade na Zagreb 2. i 3. maja 1995. za
13 koje se Milan Martić tereti u točkama 15 do 19.

14   U ranim jutarnjim satima 1. maja 1995. oružane snage Hrvatske započele
15 su vojnu ofenzivu na zapadnu Slavoniju u RSK poznatu kao operacija "Bljesak".
16 Pregovori da se pronađe miroljubivo rješenje održani su tokom operacije i na
17 kraju je došlo do sporazuma 3. maja 1995. Operacija "Bljesak" završila je oko 4.
18 maja 1995. time što je RSK izgubila kontrolu nad zapadnom Slavonijom. Kao
19 rezultat toga veliki dio srpskog stanovništva napustio je zapadnu Slavoniju.

20   U 13 sati 1. maja 1995. Milan Čeleketić, načelnik Glavnog štaba Vojske
21 RSK-a, naredio je artiljerijsku paljbu po Sisku, blizu Zagreba. To je naređenje

22

23

24

25

26

27

28

29

30

1 izdano u prisutnosti Milan Martića, koji je tada bio predsjednik RSK-a te je
2 prema Ustavu rukovodio oružanim snagama u doba mira i rata. Artiljerijska paljba
3 otvorena je istoga dana u 17 sati. Tog istog dana Milan Čeleketić premjestio je
4 jedinicu M-87 Orkan iz područja Knina u Vojnić, nekih 50 kilometara južno od
5 Zagreba. Ta jedinica trebala je zauzeti položaj do 14 sati toga dana. Raspravno
6 vijeće malo kasnije će opisati karakteristike oružja M-98 Orkan.

7 Dana 1. maja 1995. održan je sastanak kojem su, među ostalima,
8 prisustvovali Milan Martić kao predsjednik RSK-a, Milan Čeleketić, predsjednik
9 Vlade RSK-a i ministri u Vladi. Na sastanku su razmatrana i miroljubiva rješenja
10 koja bi podrazumijevala pregovore i predaju dijelova zapadne Slavonije i
11 nemiroљjubiva rješenja. Dokazi pokazuju da Milan Martić i Milan Čeleketić nisu
12 bili za miroljubivo rješenje.

13 Sredinom jutra 2. maja 1995. bez upozorenja nekoliko raketa Orkan
14 pogodilo je više lokacija u Zagrebu, uključujući glavni trg, nekoliko trgovačkih
15 ulica, jednu školu, selo Pleso blizu zagrebačkog aerodroma kao i sam aerodrom. U
16 tim napadima poginulo je pet osoba, svi civili, a najmanje 160 osoba teško je
17 ranjeno. Mnogi od tih žrtava i danas pate od svojih ozljeda.

18 Sljedećeg dana, 3. maja 1995. u podne Zagreb se ponovo našao na udaru
19 raketa Orkan. Pogođeno je Hrvatsko narodno kazalište na Trgu maršala Tita,
20 dječja bolnica i još jedan trg. Dvije osobe izgubile su život, a 54 ih je
21 ranjeno u tim napadima. Mnogi od tih žrtava također i dalje pate od svojih
22

23

24

25

26

27

28

29

30

1 ozljeda.

2 Postoji mnogo dokaza da je Milan Martić razmatrao napad na Zagreb i
3 prije 2. maja 1995. Već 1992. i 1993. Milan Martić je kao ministar unutrašnjih
4 poslova razmišljao o napadu na Zagreb kao odgovor na hrvatske napade gradova u
5 RSK. Jednom prilikom izjavio je da "bi bilo bolje za Tuđmana i njegove bojovnike
6 da nas ponovo ne diraju jer bi nas to prinudilo da silovito krenemo prema
7 Zagrebu i pretvorimo ga u Vukovar."

8 U junu 1993. Milan Martić obavijestio je Slobodana Miloševića da je
9 raketni sistem P-65 Luna premješten na Baniju i Kordun kako bi se izveli mogući
10 napadi na Zagreb ako gradovi unutar RSK budu napadnuti.

11 Na sastanku s Peterom Galbraithom, ambasadorom Sjedinjenih Država u
12 Hrvatskoj, održanom 24. oktobra 1994. Milan Martić, koji je tada bio predsjednik
13 RSK-a, zaprijetio je da će granatirati Zagreb, rekavši, zapravo, da je napadanje
14 civilnih ciljeva u Zagrebu i napadanje samog grada jedan od načina na koji bi
15 RSK mogla odgovoriti na hrvatski napad. Ambasador Galbraith informirao je Milana
16 Martića da bi napad na Zagreb bio zločin.

17 U februaru 1995. godine u govoru zapovjednom kadru RSK-a Milan Martić je
18 kategorički izjavio da "nas nitko ne može spriječiti da pucamo na Zagreb,
19 Osijek, Vinkovce, Zadar, Karlovac, Split."

20 Dana 3. maja 1995., dakle drugog dana napada na Zagreb, Milan Martić je
21 izjavio: "Kao protumjeru za ono što vam je Tuđman ovdje uradio, granatirali smo
22 sve njihove gradove: Sisak nekoliko puta i Karlovac, Zagreb jučer i danas. To
23
24
25
26
27
28
29
30

1 je urađeno za vas. Danas je uslijedio ultimatum: ako nastave da napadaju naše
2 opkoljene snage, mi ćemo nastaviti s napadom na Zagreb i uništiti njihove
3 gradove."

4 U nekoliko izjava medijima Milan Martić priznao je da je naredio te
5 napade. Na primjer, u jednom radijskom intervjuu 5. maja 1995. Milan Martić je
6 izjavio: "To naređenje sam izdao ja lično kao odmazdu Franji Tuđmanu i njegovom
7 stožeru za naređenje koje je on izdao da se izvrši agresija na zapadnu
8 Slavoniju."

9 Također 5. maja 1995. na sastanku sa specijalnim izaslanikom Ujedinjenih
10 naroda Yasushijem Akashijem, Milan Martić je, odgovarajući na osudu tih napada
11 od strane Yasushija Akashija, izjavio: "Da ja nisam naredio te raketne napade,
12 oni bi nastavili da bombardiraju naše gradove."

13 Milan Martić dalje je zaprijetio da će nastaviti s napadima ako se ne
14 ispune njihove uslovi. Milan Martić govorio je o "masivnim raketnim napadima na
15 Zagreb koji će ostaviti 100.000 mrtvih."

16 Raspravno vijeće sada će se usredotočiti na oružje M-87 Orkan. To je
17 višecjevni raketni bacač kojime se ispaljuju nenavodene rakete. M-87 Orkan
18 primarno se koristi za djelovanje po vojnicima i oklopnim vozilima. Dokazi
19 pokazuju da je svaka raketa ispaljena na Zagreb 2. i 3. maja 1995. sadržavala
20 kazetnu bojevenu glavu s 288 tzv. zvončića. Ti zvončići izbacuju se na visini od
21 1.000 metara iznad cilja. Prilikom udara svaki zvončić eksplodira i oslobađa 420
22 čeličnih zrna. Ubojiti domet svakog čeličnog zrna je 10 metara. To znači da
23 svaka raketa oslobađa oko 120.000 čeličnih zrna.

24 Maksimalni domet paljbe je 50 kilometara i na toj udaljenosti greška
25
26
27
28
29
30

1 paljbe po cilju je 1 kilometar u bilo kojem smjeru.

2   Dokazi pokazuju da je 2. i 3. maja 1995. M-87 Orkan ispaljen sa područja
3 Vojnića, blizu Slavskog Polja, što je na krajnjoj granici dometa ovog oruđa.
4 Dokazi pokazuju da zbog svojih karakteristika i dometa ispaljivanja, u ovom
5 konkretnom slučaju M-87 Orkan nije bio u stanju pogoditi specifične ciljeve.
6 Zbog tih razloga Raspravno vijeće je zaključilo da je M-87 Orkan
7 nediskriminatorno oruđe, čija će upotreba u gusto naseljenim civilnim područjima
8 kao što je Zagreb rezultirati nanošenjem velikih žrtava.

9   Obrana je tvrdila da je u vrijeme napada 2. i 3. maja 1995. u Zagrebu
10 bilo vojnih ciljeva, kao što su Ministarstvo unutrašnjih poslova, Ministarstvo
11 obrane, zagrebački aerodrom i predsjednički dvori. Imajući u vidu karakteristike
12 oruđa M-87 Orkan, Raspravno vijeće je zaključilo da je prisustvo ili odsustvo
13 vojnih ciljeva u Zagrebu irelevantno. Taj argument Odbrane je stoga odbačen.

14   Dana 2. maja 1995. učinak paljbe M-87 Orkan po Zagrebu već je bio poznat
15 onima koji su u tome sudjelovali. Povrh toga, prije nego što je donesena odluka
16 da se tim oruđem opet djeluje po Zagrebu 3. maja 1995. puni učinak korištenja
17 takvog nediskriminatornog oruđa bio je poznat van sumnje kao rezultat opširnog
18 javljanja medija o rezultatima napada na Zagreb od 2. maja 1995.

19   Obrana je iznijela argument da su napadi na Zagreb bila zakonita odmazda
20 po međunarodnom običajnom pravu. Ona tvrdi da su ti napadi izvedeni u cilju

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

1 zaustavljanja kršenja međunarodnog humanitarnog prava koja su počinile hrvatske
2 vojne i policijske snage, pogotovo tokom operacije "Bljesak". Obrana smatra da
3 je ta operacija predstavljala kršenje sporazuma o prekidu vatre i da je izvedena
4 ne poštujući norme međunarodnog humanitarnog prava.

5 U pravu koje regulira oružane sukobe odmazde zaraćenih strana su djela
6 koja bi inače bila protuzakonita, ali postaju zakonita zbog činjenice da se
7 poduzimaju kao odgovor na protupravno kršenje koje je počinila druga zaraćena
8 strana. Budući da su drastična i izuzetna mjera, odmazde su podvrgnute strogim
9 uvjetima, dobro ustaljenim u običajnom pravu.

10 Odmazde se smiju koristiti samo kao posljednje sredstvo, samo kad se
11 ispostavi da ništa drugo nije efikasno. One se smiju izvršiti samo nakon što je
12 izdano prethodno formalno upozorenje kojime nije zaustavljeno kršenje
13 protivničke strane. Nadalje, odluka za izvršenje odmazde može se donijeti samo
14 na najvišem političkom, odnosno vojnom nivou. Sljedeći uslov je da odmazde
15 moraju biti proporcionalne početnom kršenju protivničke strane. Isto tako s
16 odmazdama se mora prestati odmah čim se postigne njihov cilj. I konačno, čin
17 odmazde mora poštovati zakone čovječnosti i diktate javne svijesti. Raspravno
18 vijeće tumači ovaj uslov tako da on znači da se odmazde moraju izvršiti, u onoj
19 mjeri u kojoj je to moguće, u skladu s načelom zaštite civilnog stanovništva u
20 oružanom sukobu i s općom zabranom ciljanja civila.

21 Raspravno vijeće ne slaže se s Obranom i nalazi da dokazi ne pokazuju
22 da su bili ispunjeni uslovi za zakonitu odmazdu. Prvo, čak i kad bi Raspravno
23 vijeće pretpostavilo da su hrvatske snage počinile teška kršenja međunarodnog
24

25

26

27

28

29

30

1 humanitarnog prava tokom operacije "Bljesak", dokazi pokazuju da granatiranje
2 nije izvršeno kao posljednje sredstvo nakon što su iscrpljena sva druga
3 sredstva. Dapače, dokazi pokazuju da su mirovni pregovori tekli tokom operacije
4 "Bljesak" sve do 3. maja 1995. Nadalje, nikakvo formalno upozorenje nije dano
5 prije napada da će doći do odmazde kao reakcije na navodna kršenja počinjena
6 tokom operacije "Bljesak". Raspravno vijeće stoga ne može zaključiti da je
7 granatiranje Zagreba predstavljalo zakonitu odmazdu. Taj argument Obrane je
8 stoga odbačen.

9   Raspravno vijeće zaključilo je da se odgovornost Milana Martića za
10 napade na Zagreb 2. i 3. maja 1995. najprikladnije može opisati kao naređivanje
11 u smislu člana 7(1) Statuta. Drugi oblici odgovornosti stoga nisu razmatrani.
12 Prilikom donošenja tog zaključka Raspravno vijeće je uzelo u obzir značajan
13 korpus dokaza da je Milan Martić od 1992. godine nadalje razmatrao napadanje
14 Zagreba kao odgovor na hrvatske napade na RSK. Raspravno vijeće je također uzelo
15 u obzir opetovana priznanja Milana Martića u medijima da je on naredio te
16 napade, kao i dokaze da Milan Martić i Milan Čeleketić nisu bili za miroljubivo
17 rješenje operacije "Bljesak". Milan Martić također je bio prisutan kad je Milan
18 Čeleketić naredio granatiranje Siska. Raspravno vijeće zaključuje da ukupni
19 korpus dokaza utvrđuje da je Milan Martić od samog početka sudjelovao u vojnom
20 odgovoru RSK-a na operaciju "Bljesak".

21   Raspravno vijeće razmotrilo je dokaze da je prema Ustavu RSK-a

22

23

24

25

26

27

28

29

30

1 predsjednik bio na čelu Vojske RSK-a u vrijeme mira i rata u skladu s Ustavom i
2 odlukama Vrhovnog savjeta odbrane. Prema tome svaku odluku da se granatira
3 Zagreb trebao je donijeti kolektivni organ, Vrhovni savjet odbrane. Dokazima je
4 međutim utvrđeno van razumne sumnje da su Milan Martić i Milan Čeleketić
5 zaobišli Vrhovni savjet odbrane. S tim u vezi Raspravno vijeće uzelo je u obzir
6 iskaz Rade Rašete, načelnika bezbjednosti Glavnog štaba Vojske RSK-a, da odluke
7 da se napadne Zagreb 2. i 3. maja 1995. nije donio Vrhovni savjet odbrane, nego
8 Milan Čeleketić i Milan Martić. To podržavaju i drugi dokazi pred Raspravnim
9 vijećem.

10 U svjetlu ukupnog korpusa dokaza Raspravno vijeće je zaključilo van
11 razumne sumnje da je Milan Martić naredio granatiranje Zagreba 2. i 3. maja
12 1995. godine.

13 Raspravno vijeće sada prelazi na izricanje kazne. Mnogi zločini dokazani
14 u ovom predmetu počinjeni su s diskriminatornom namjerom i Raspravno vijeće
15 smatra da je to faktor koji treba uzeti u obzir prilikom procjenjivanja težine
16 zločinačkog ponašanja Milana Martića. Milan Martić je također proglašen krivim
17 za deportaciju i prisilno premještanje. Raspravno vijeće posebno konstatira da
18 je nesrpsko stanovništvo bilo izloženo rasprostranjenim i sistematskim zločinima
19 kao rezultat atmosfere prinude u SAO Krajini i RSK između 1991. i 1995. godine.
20 Razmjeri i sistematska priroda tih zločina su faktori koje Raspravno vijeće
21 smatra naročito teškim.

22

23

24

25

26

27

28

29

30

1   Raspravno vijeće podsjeća da je najveći broj zločina za koje je Milan
2 Martić proglašen krivim počinjen nad starijim ljudima, osobama držanim u
3 zatočeništvu i civilima. Posebna ranjivost tih grupa žrtava povećava težinu
4 zločina.

5   Raspravno vijeće uzima u obzir efekt počinjenih zločina na žrtve i
6 njihove obitelji i konstatira da je gotovo cjelokupno hrvatsko i drugo nesrpsko
7 stanovništvo bilo protjerano iz tog područja. Mnogim žrtvama je imovina
8 opljačkana i spaljena. Raspravno vijeće posebice podsjeća na strašne ozljede i
9 tešku patnju nanesenu civilima kao posljedica nediskriminatornih napada na
10 Zagreb koje je Milan Martić naredio. Učinak i dugotrajni efekti tih zločina, za
11 koje je Milan Martić individualno krivično odgovoran, uključujući odgovornost
12 direktnog počinioca, čine ih posebno teškim.

13   U vezi s otežavajućim okolnostima Raspravno vijeće uzelo je u obzir da je
14 Milan Martić bio jedan od najvažnijih i najutjecajnijih političkih figura. Milan
15 Martić posjedovao je apsolutnu vlast nad MUP-om, a kao predsjednik RSK-a Milan
16 Martić imao je najviši politički položaj i kontrolirao oružane snage RSK-a.
17 Raspravno vijeće smatra da je Milan Martić na tim položajima imao obavezu da
18 spriječi počinjenje zločina i osigura da svi stanovnici teritorija pod njegovom
19 kontrolom uživaju poštivanje ljudskih prava.

20   Međutim dokazi podneseni Raspravnom vijeću dokazuju van razumne sumnje
21 da je Milan Martić zloupotrijebio svoj položaj i da je putem trajnih i
22 sistematskih napora da stvori etnički srpski teritorij razvijao atmosferu
23
24
25
26
27
28
29
30

1 nepovjerenja i straha među Srbima i nesrbima, a pogotovo Hrvatima. I konačno,
2 Raspravno vijeće smatra da rasprostranjeno zločinačko ponašanje na cijelom
3 teritoriju SAO Krajina i RSK tokom više od četiri godine predstavlja otežavajuću
4 okolnost.

5 U vezi s olakšavajućim okolnostima, Raspravno vijeće podsjeća da je u
6 ljeto i jesen 1991. godine Milan Martić uputio osobe koje su sudjelovale u
7 pružanju humanitarne pomoći da jednako postupaju s hrvatskim i srpskim
8 izbjeglicama koje su stigle iz Drniša. Raspravno vijeće uzima u obzir iskaz
9 Slobodana Jarčevića da je Milan Martić "pokazao plemenitost svog karaktera" time
10 što se pobrinuo za izbjeglice koji su došli iz Bosne i Hercegovine 1994. godine
11 i to usprkos poteškoćama sa kojima je RSK tada bila suočena zbog međunarodnih
12 sankcija.

13 Međutim Raspravno vijeće smatra da, iako postoje dokazi o pozitivnim
14 crtama karaktera Milana Martića i o tome da je pružao sporadičnu pomoć Hrvatima
15 i drugim nesrbima, efekt svega toga je umanjen činjenicom da je Milan Martić u
16 svo vrijeme relevantno za zločine za koje je proglašen krivim držao položaje na
17 kojima je mogao i imao obavezu poduzimati mjere u vezi s djelima nasilja.
18 Raspravno vijeće zaključuje da se u takvom slučaju sporadična dobrohotna djela
19 ili neučinkovita pomoć mogu zanemariti. Nadalje, Raspravno vijeće zaključilo je
20 da je činjenica da su Milan Martić i njegova obitelj protjerani i raseljeni
21 nakon operacije "Oluja" olakšavajuća okolnost ograničene težine.

22 Raspravno vijeće konstatira da je Milan Martić pokušavao izmaći pravdi
23
24
25
26
27
28
29
30

1 oko sedam godina, znajući da je protiv njega podignuta Optužnica. Raspravno
2 vijeće stoga konstatira da činjenica da se Milan Martić predao ovom Međunarodnom
3 sudu 2002. godine, iako predstavlja olakšavajuću okolnost, ima tek minimalnu
4 težinu.

5 Raspravno vijeće uzelo je u obzir sve relevantne pravne faktore čiji su
6 detalji izloženi u presudi.

7 Gospodine Martić, molim Vas, ustanite.

8 Ovo Raspravno vijeće, razmotrivši sve dokaze i argumente strana, a na
9 osnovu činjeničnih i pravnih nalaza utvrđenih u presudi, proglašava da Vi,
10 Milane Martiću, niste krivi po drugoj točki Optužnice: Istrebljenje kao zločin
11 protiv čovječnosti.

12 Raspravno vijeće proglašava Vas, Milane Martiću, krivim u skladu s
13 članom 7(1) Statuta po sljedećim točkama:

14 Točka 1: Progoni kao zločin protiv čovječnosti;

15 Točka 3: Ubojstvo kao zločin protiv čovječnosti;

16 Točka 4: Ubojstvo kao kršenje zakona i običaja ratovanja;

17 Točka 5: Zatvaranje kao zločin protiv čovječnosti;

18 Točka 6: Mučenje kao zločin protiv čovječnosti;

19 Točka 7: Nečovječna djela kao zločin protiv čovječnosti;

20 Točka 8: Mučenje kao kršenje zakona i običaja ratovanja;

21 Točka 9: Okrutno postupanje kao kršenje zakona i običaja ratovanja;

22 Točka 10: Deportacija kao zločin protiv čovječnosti;

23 Točka 11: Prisilno premještanje kao zločin protiv čovječnosti;

24

25

26

27

28

29

30

1 Točka 12: Bezobzirno razaranje sela ili razaranje koje nije opravdano
2 vojnom nuždom kao kršenje zakona i običaja ratovanja;

3 Točka 13: Razaranje ili hotimično nanošenje štete ustanovama
4 namijenjenim obrazovanju ili religiji kao kršenje zakona i običaja ratovanja;

5 Točka 14: Pljačkanje javne ili privatne imovine kao kršenje zakona i
6 običaja ratovanja;

7 Točka 15: Ubojstvo kao zločin protiv čovječnosti;

8 Točka 17: Nečovječna djela kao zločin protiv čovječnosti;

9 Točka 19: Napadi na civile kao kršenje zakona i običaja ratovanja.

10 Raspravno vijeće zaključilo je da su dokazani elementi ubojstva i
11 okrutnog postupanja, što se tereti u točki 16 i točki 18, kao kršenja zakona i
12 običaja ratovanja. Budući da su ta krivična djela obuhvaćena krivičnim djelom
13 napada na civile iz točke 19, Raspravno vijeće izreklo je osudu samo za krivično
14 djelo napada na civile.

15 Raspravno vijeće osuđuje Vas na jedinstvenu kaznu zatvora od 35 godina.
16 U skladu s pravilom 101(C) Pravilnika, imate pravo da Vam se u kaznu uračuna
17 vrijeme provedeno u pritvoru, a to je 1.855 dana, do dana izricanje ove presude.
18 Također imate pravo da Vam se u kaznu uračuna vrijeme koje ćete provesti u
19 pritvoru čekajući na ishod eventualne žalbe. U skladu s pravilom 103(C)
20 Pravilnika ostajete u pritvoru Međunarodnog suda dok se ne privede kraju
21 organiziranje Vašeg prebacivanja u državu gdje ćete odslužiti svoju kaznu.

